

Rzym, 8 grudnia 2018  
Prot. n. 180/2018

## **LIST PRZEŁOŻONEGO GENERALNEGO NA UROCZYSTOŚĆ NIEPOKALANEGO POCZĘCIA NMP 2018 ROKU**

Drodzy Współbracia,

Bóg w swojej Opatrzności daje nam kolejny raz możliwość świętowania tytularnej uroczystości naszego Zgromadzenia: Niepokalanego Poczęcia NMP. Jak każdego roku, tak i dzisiaj, jest to okazja do wyrażenia wdzięczności dobremu Bogu nie tylko za łaskę powołania naszej wspólnoty zakonnej do służby w Kościele, ale także za nasze osobiste w nim powołanie.

Mijający rok był bogaty w wydarzenia zarówno w całym Kościele jak w naszym Zgromadzeniu. Przede wszystkim oczy całego Kościoła, ale też i świata, zwrócone były na synod biskupów poświęcony młodzieży. W naszym Zgromadzeniu promulgowałem odnowione Konstytucje, uchwalone w czasie Kapituły Generalnej w roku ubiegłym i wystosowałem na tę okoliczność specjalny list, wyjaśniający przyjęte zmiany. Zawierał on szerokie tło historycznoteologiczne, miał służyć za konferencję na jeden z dni skupienia i pomóc w głębszym zrozumieniu przyczyn nowego ujęcia naszych Ustaw. Konstytucje nie są jeszcze dostępne we wszystkich językach. Musimy pamiętać, że tegoroczne odnowienie naszych ślubów zakonnych w Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP powinno się odbyć według nowej formuły ślubów. Nowa formuła powinna być także używana podczas pierwszych ślubów, ich odnowienia i ślubów wieczystych. Przygotowujemy się też powoli do świętowania jubileuszu 350 lat powstania naszego Zgromadzenia: powołana do tego specjalna Komisja przygotowuje program i odpowiednie materiały. Za rok, w dniu 8 grudnia rozpoczniemy obchody.

### **Z całym Kościołem kontemplujemy misterium Niepokalanego Poczęcia Matki Pana**

W siódmym paragrafie odnowionych Konstytucji zawarta została pogłębiona refleksja teologicznoduchowa misterium Niepokalanego Poczęcia Matki Pana. Wyszczególnione tam zostały także następstwa tej tajemnicy wiary dla naszej, mariańskiej duchowości. Paragraf ten nosi tytuł „Z Maryją Niepokalaną Poczętą”, i ze względu na jego głęboką treść warto przytoczyć go w całości: „W podążaniu za Chrystusem drogę nam wskazuje i wspomaga nas Niepokalana Dziewica Maryja. Ona, od swego poczęcia, wolna od grzechu i pełna łaski, napełniona darmową miłością Ducha Świętego, jest owocem paschalnego zwycięstwa Chrystusa i pierwszą uczestniczką odkupienia; ukazuje stwórczą i zbawczą miłość Trójcy Przenajświętszej; stanowi obraz nowego człowieka zdolnego do relacji z Bogiem i ludźmi, początek nowego Ludu Bożego i załazek nowej ludzkości. Współbracia razem z całym Kościołem kontemplując Niepokalane Poczęcie Maryi, niech to misterium poznają, miłują, wyznają, celebryją i głoszą. Z niego niech czerpią inspirację do życia duchowego, wspólnotowego i apostołatu. Przede wszystkim przez to misterium Maryja pobudza współbraci do ufności w nieskończoną owocność dzieła odkupienia, do unikania wszelkiego grzechu, do ukochania czystości serca, do przepojenia całego życia łaską i miłością Bożą, do budowania Kościoła w jedności, tak, <aby był święty i nieskalany> (Ef 5,27)”.

Misterium Niepokalanego Poczęcia Matki Pana rozpoznajemy w Jej dorosłym życiu, opisanym na kartach Ewangelii, w czasie, kiedy Bóg zaprasza Maryję do Jej głębszego włączenia się w zbawczy plan Boga, a Ona odpowiada pozytywnie. I dlatego zauważamy, że ten dar i przywilej nie jest zarezerwowany dla Niej samej, ale jest owocem paschalnego zwycięstwa Chrystusa i jest zarazem znakiem udziału w Jego dziele odkupienia. Nie dla Jej chwały i wywyższenia, ale w służbie zbawienia człowieka. Jako Jej duchowi synowie, również my zanurzeni jesteśmy – poprzez chrzest i inne sakramenty – w zbawczym misterium Boga, na Jej podobieństwo. Abyśmy razem z Nią, „byli święci i nieskalani” (Ef 1,4). W ten sposób to misterium Jej świętego poczęcia staje się dla nas nie tylko inspiracją, ale doświadczeniem wiary w Ducha Świętym: poprzez przyjęcie Słowa do naszego życia i poddanie naszego jestestwa Słowu, poprzez zwycięstwo Bożej mocy i miłości nad naszą słabością i grzesznością, poprzez uległość wiary względem planów Boga zarówno w stosunku do nas osobiście, jak i względem całej naszej wspólnoty zakonnej. „Stwórcza miłość Boga”, do której odwołują się nasze Konstytucje w kontemplacji Niepokalanego Poczęcia, jest zawsze

większa od naszych sposobów pojmowania rzeczy i jedyną odpowiedzią jest ta, którą widzimy w życiu Maryi, wyrażoną w chwili zwiastowania: „Oto Ja służebnica Pańska, niech Mi się stanie według twego słowa!”. Prośmy dziś Pana, przez wstawiennictwo Jego Matki, abyśmy umieli zawierzyć Bogu nas samych i naszą wspólnotę, tak jak Ona zawierzyła swoje życie; i w ten sposób dać świadectwo wiary dla naszych braci.

### **Wyzwania dla Zgromadzenia wypływające z Synodu poświęconego młodzieży**

W dniach 3-28 października br. w Rzymie odbył się Synod, którego temat brzmiał: „Młodzież, wiara i rozeznawanie powołania”. Obrady poświęcono młodym ludziom w wieku od 16 do 29 lat. Jest ich na świecie około 1,8 mld i stanowią blisko jedną czwartą ludzkości. W czasie zarówno przygotowań do synodu jak i w jego trakcie, ukazało się wiele bardzo ważnych i aktualnych spostrzeżeń na temat duszpasterstwa młodzieży. Są one także istotnymi wskazówkami dla naszego apostołatu, w szczególności w zakresie duszpasterstwa powołań. Odbywając bowiem regularnie wizytacje prowincji i wikariatów generalnych, zauważam, że w większości miejsc, boryka się ono z ograniczeniami i błędnym rozumieniem ze strony współbraci. Owszem, z zasady są mianowani duszpasterze powołań, ale, mam wrażenie, że generalnie troskę o powołania zrzuca się na mianowanych do tego współbraci, stawiając im pytanie o to, ilu znaleźli kandydatów do Zgromadzenia. I albo zapominamy albo nie chcemy wiedzieć, że troska o powołania do służby Bożej w Kościele jest istotnym elementem wszelkiej posługi duszpasterskiej. Warto w tym kontekście przywołać uwagę papieża Franciszka z poprzedzającego synod *Przesłania do uczestników międzynarodowej konferencji na temat „Duszpasterstwo powołaniowe, życie konsekrowane. Perspektywy i nadzieje”*, (25 listopada 2017), że „mówienie o duszpasterstwie powołaniowym oznacza potwierdzenie, że wszelka działalność duszpasterska Kościoła jest ze swej natury ukierunkowana na rozeznanie powołania [...] Posługa powołaniowa powinna być postrzegana jako dusza wszelkiej ewangelizacji i całej pracy duszpasterskiej Kościoła”. Z takiej perspektywy wynika, że wszyscy jesteśmy duszpasterzami powołań. I tej świadomości wielu z nas nie ma, albo nie chce jej przyjąć. Proponuję w tym kontekście, aby przełożeni prowincji i wikariatów generalnych dokonali rewizji kwestii budzenia powołań w swoich jednostkach i poświęcili temu zagadnieniu jeden z konwentów. Bazą refleksji i wyciągania praktycznych zasad powinny być dokumenty synodalne. To, że istnieje takie zapotrzebowanie, potwierdza *Instrumentum laboris Synodu nt. młodzieży*, ( p.86), który mówi: „istnieje potrzeba stworzenia podstaw dla szeroko zakrojonego „duszpasterstwa powołaniowego młodzieży”, które byłoby znaczące dla wszystkich młodych”.

### **Kochani Współbracia,**

Dziś mamy sposobność do pogłębionej modlitwy, odnowienia ślubów zakonnych oraz refleksji nad naszym charyzmatem. W szczególny sposób pozdrawiam Was wszystkich i w modlitwie zawierzam Was Matce naszego Pana, Niepokalanie Poczętej Maryi, która jest także naszą Matką i Patronką. Niech Ona wyprasza nam łaskę wdzięcznej i twórczej wierności Duchowi Świętemu, Dawcy wszelkich darów i charyzmatów. Dzisiaj szczególnie otaczam moją modlitwą Was wszystkich, a zwłaszcza współbraci starszych, chorych, czujących się samotnie, doświadczonych kryzysem powołania. Powierzam Was wszystkim miłosiernemu Bogu i wstawiennictwu świętych, przede wszystkim św. naszego Ojca Stanisława i bł. Jerzego, Odnowiciela. Proszę Was także o modlitwę za mnie, abym wypełnił wiernie posługę, którą Pan mi zlecił.

*Immaculata Virginis Mariae Conceptio sit nobis salus et protectio!*

Ks. Andrzej Pakuła MIC  
Przełożony Generalny